

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 11. – Ст. 143 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 9. – Ст. 89 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
3. Основи Цивільного законодавства Союзу РСР і союзних республік від 8 грудня 1961 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://bibliotekaok.khrestomatia.ru/bibliotekaok/khrestomatia%20po%20istorii%20otchestvennogo%20gosudarstva%20i%20prava/chapter_34-42.php
4. Цивільний кодекс України від 18.07.1963 № 1540-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1540-06>
5. Про внесення змін до ЦКУ щодо права на інформацію : Закон України від 22.12.2005 № 3261-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3261-15>
6. Про внесення змін до Цивільного Кодексу України (щодо заборони поширення в мережі Інтернет інформації, якою порушуються особисті немайнові права) : Проект закону №4401 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=58697
7. Internet world stats / Internet Stats and Facebook Usage in Europe November 2015 Statistics [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.internetworldstats.com/stats4.htm#europe>

Кубрак Данило Артемович

студент 2-го курсу соціально-правового факультету

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – к.ю.н., асистент Швидка В.Г.

ЗАХИСТ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Становлення ринкових відносин висуває на перший план проблему забезпечення конкурентоспроможності товарів, захисту інтересів споживачів і особливо розробників нових ідей, технічних і художньо-конструкторських рішень. Перехід до ринкових відносин неможливий без конкуренції виробників – найважливішого чинника стимулювання їх інноваційної активності і попиту на нововведення. Це в свою чергу сприяє розвитку науки, винахідництва, дизайну.

Основна мета всіх вироблених сьогодні економічних реформ – створення соціально орієнтованої ринкової економіки. А для цього потрібне введення ефективних механізмів стимулювання господарської діяльності – закріплення права власності на створювану продукцію, введення обґрунтованої податкової та фінансово-кредитної системи, правове забезпечення інноваційної діяльності. Відомо, що в умовах дефіциту сировинних ресурсів немає альтернативи розвитку економіки України, крім орієнтації на використання науково-технічних досягнень і випуск конкурентоспроможних товарів для зовнішнього і внутрішнього ринку. У зв'язку з цим першочергового значення набуває правова охорона наявного і створюваного науково-технічного потенціалу: винаходів, ноу-хау, промислових зразків, товарних знаків, результатів медичної науки, селекційних досягнень та ін.

Що ж до України, від моменту проголошення незалежності нашої держави та початку розробки і створення повноцінної бази національного законодавства і по сьогоднішній день, за пріоритетні основи намагаються взяти правові норми, які є визнаними в усьому світі та містяться у міжнародних договорах. Це правило розповсюджується й на суспільні відносини у сфері інтелектуальної власності. І постійне зростання ролі та значення інтелектуальної власності в Україні, як і у всьому світі, лише стверджує тезу, що найбільш цінним капіталом людства є його інтелект та ті об'єкти, які завдяки ньому створюються [1].

Поняття «захист права інтелектуальної власності» включає передбачену законодавством діяльність державних органів з визнання, поновлення прав, а також усунення перешкод, що заважають реалізації прав та законних інтересів суб'єктів права [2, с. 219].

Питання захисту інтелектуальної власності є вельми актуальними, цьому питанню приділяється особлива увага в усьому світі, зокрема, у європейському співтоваристві, до якого прагне і Україна. При цьому, важливим етапом на шляху гармонізації правової охорони інтелектуальної власності в ЄС стало прийняття Директиви 2004/48/ЄС від 29 квітня 2004 року про забезпечення захисту прав на інтелектуальну власність (далі – Директива). Значення факту прийняття Директиви про захист прав на інтелектуальну власність величезна, оскільки вперше на рівні ЄС ставиться питання про гармонізацію норм процесуального права країн-членів ЄС щодо застосування заходів щодо забезпечення захисту прав на результати інтелектуальної діяльності. Основним завданням Директиви про захист прав на інтелектуальну власність є зближення законодавчих положень держав-членів ЄС, що стосуються заходів, процедур і засобів, спрямованих на забезпечення захисту прав на інтелектуальну власність [3].

Необхідно підкреслити, що заходи, процедури і засоби правового захисту інтелектуальної власності, передбачені в Директиві 2004 року, застосовуються до

будь-яких порушень прав на інтелектуальну власність, передбачених як наднаціональним правом, так і законодавством відповідної держави-члена ЄС.

Держави-члени ЄС повинні передбачити в своєму національному законодавстві заходи, процедури і засоби, необхідні для забезпечення захисту прав на інтелектуальну власність і передбачені положеннями Директиви про захист прав на інтелектуальну власність. Зазначені заходи, процедури і засоби повинні бути доступними і однаковими, не повинні бути надто складними і дорогими, не повинні встановлювати надмірних строків і не створювати невинуватити затримки і відстрочки. Крім того, заходи, процедури і засоби повинні також бути ефективними, пропорційними, реальними і застосовуватися таким чином, щоб уникнути створення перешкод для законної торгівлі, і запропонувати засоби, спрямовані проти можливих зловживань цими заходами (п. 2 ст. 3 Директиви). Вказані положення, безумовно, мають бути враховані і Україною в контексті європейської інтеграції.

Захист права інтелектуальної власності та охоронюваних законом інтересів здійснюється у передбаченому законодавством порядку, тобто із застосуванням належних форм, засобів і способів. А її юрисдикційна форма поділяється на загальні та спеціальні порядки захисту. Так, за загальним порядком захист права інтелектуальної власності та охоронюваних законом інтересів здійснюється судом. Спеціальною формою захисту права інтелектуальної власності та охоронюваних законом інтересів є адміністративний порядок [3, с. 220].

Таким чином, захист права інтелектуальної власності – це сукупність заходів, спрямованих на встановлення та визнання прав інтелектуальної власності у разі їх порушення, оспорення чи невизнання. Захист права інтелектуальної власності може бути здійснено в кримінально-правовому, адміністративно-правовому та цивільно-правовому порядку. При оптимізації засобів такого роду захисту доцільно враховувати міжнародний і, передусім, європейський досвід.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://intellect21.cdu.edu.ua/wp-content/uploads/2011/12>.
2. Шакірова О.В. Захист прав інтелектуальної власності: законодавчий аспект / О.В. Шакірова // Міжнародний юридичний вісник: збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – 2014. – Вип.1 (1). – С. 219-224.
3. Жаров В.О. Захист права інтелектуальної власності. Захист авторського права і суміжних прав. Захист права промислової власності. Навчальний

посібник / В.О. Жаров. – К. : ЗАТ «Інститут інтелектуальної власності», 2003. – 64 с.

Куш Максим Олександрович

студент 3-го курсу соціально-правового факультету

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Костова Н.І.

ЩОДО ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ФРАНШИЗИ У СТРАХУВАННІ

Реалії сьогодення говорять про велику низку соціальних ризиків в нашій країні. Розвиток ринкових відносин, євроінтеграція, складна політична ситуація негативно впливають на життя пересічних громадян, тим самим створюючи для них численні ризики. У зв'язку з цим збільшується роль страхування як одного з економіко-правових гарантій забезпечення життя громадян. Однак система національного страхування є досить складною та включає низку спеціальних термінів. Одним з таких понять є «франшиза», а необхідність її вивчення обумовлена частим практичним застосуванням. Тому необхідно розглянути питання щодо суті поняття франшиза та її основних завдань для розуміння цього феномену.

Перш за все, необхідно визначити, що є франшизою. Поняття надається у низці нормативних актів – законах та підзаконних нормативно-правових актах. Треба зазначити, що подібне поняття не зустрічається у Цивільному кодексі України, а виокремлено у окремих спеціальних законах. Так, згідно зі ст. 9 Закону України «Про страхування», франшиза – це частина збитків, що не відшкодовується страховиком згідно з договором страхування [1]. І хоча зазначений Закон є основним у системі страхування в державі, він не надає додаткових відомостей про призначення франшизи, її основні ознаки тощо.

Подібне визначення також надається у спеціальних законах – Законі України «Про державну підтримку сільського господарства України» та Законі України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників транспортних засобів». Однак і у цих законах немає окремих норм, що визначали б ознаки або функції франшизи.

Якщо закон надає лише один підхід до розуміння франшизи, то у доктрині цивільного права можна знайти й інші точки зору щодо суті зазначеного феномену. Так, О.Д. Вовчак зазначає, що франшиза виступає у якості засобу, за допомогою якого частина страхових витрат покривається страхувальником. Це